

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

12 декември 1972 година*

(преюдициално запитване, отправено от College van Beroep voor het Bedrijfsleven)

По съединени дела 21 до 24-72

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от College van Beroep voor het Bedrijfsleven, в Хага, по производството, висящо пред този съд, между

International Fruit Company NV, Ротердам (дело 21-72),

Kooy Rotterdam NV, Ротердам (дело 22-72),

Velleman en Tas NV, Ротердам (дело 23-72),

Jan van den Brink's Im- en Exporthandel NV, Ротердам (дело 24-72)

и

Produktschap voor Groenten en Fruit, Хага, относно тълкуването на упоменатия член 177 и, при нужда, относно съвместимостта на някои регламенти на Комисията с член XI от Общото споразумение за митата и търговията (ГАТТ),

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н A. Trabucchi, г-н J. Mertens de Wilmars и г-н H. Kutscher (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н H. Mayras,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

* Език на производството: нидерландски.

1. С Решение от 5 май 1972 г., получено в секретариата на Съда на 8 май 1972 г., Collège van Beroep voor het Bedrijfsleven е поставил пред Съда, по силата на член 177 от Договора за ЕИО, два въпроса относно тълкуването на този член и валидността на някои регламенти, приети от Комисията.
2. С първия въпрос Съдът е приканен да каже дали валидността на актовете, приети от институциите на Общността, се отнасят също така, по смисъла на член 177 от Договора за ЕИО, до тяхната валидност съгласно международното право.
3. Вторият въпрос, поставен в случай, че отговорът на първия въпрос е положителен, има за цел да изясни дали Регламенти № 459/70, № 565/70 и № 686/70 на Комисията – които предвиждаха, с цел предпазна мярка, ограничения за вноса на ябълки с произход от трети страни – „не са валидни, тъй като противоречат на член XI от Общото споразумение за митата и търговията (ГАТТ)”, наричано по-долу „Общото споразумение”.
4. По смисъла на член 177, алинея 1 от Договора за ЕИО „Съдът на ЕО е компетентен да се произнесе, с преюдициално заключение,.... относно валидността.... на актовете, приети от институциите на Общността”.
5. Така формулираната компетенция на Съда не съдържа никакво ограничение по отношение на причините, на базата на които валидността на тези актове може да бъде оспорвана.
6. Понеже тази компетенция се разпростира върху всички основания за невалидност, които има вероятност да опетнят тези актове, Съдът е длъжен да проучи дали тяхната валидност може да бъде засегната от факта на противоречието им с дадено правило от международното право.
7. За да може несъответствието на даден акт на Общността с разпоредба от международното право да засегне валидността на този акт, Общността трябва най-напред да бъде обвързана с тази разпоредба.
8. Преди да може да се позове на невалидността пред национална юрисдикция, тази разпоредба от международното право трябва също така да поражда права за гражданите на Общността, на които те могат да се позовават пред Съда.
9. Следователно е уместно да се проучи дали Общото споразумение отговаря на тези две условия.

10. Ясно е, че в момента на сключване на Договора за създаване на Европейската икономическа общност държавите-членки са били обвързани със задълженията по Общото споразумение.

11. Те не са могли посредством акт, сключен между тях, да се освободят от задълженията, които съществуват по отношение на трети страни.

12. От друга страна, тяхното желание да спазват ангажиментите по Общото споразумение е резултат както от самите разпоредби на Договора за ЕИО, така и от декларациите, изготвени от държавите-членки по време на представянето на Договора на договарящите страни по Общото споразумение съгласно задължението, посочено в член XXIV от него.

13. Това намерение е било обявено по-специално с член 110 от Договора за ЕИО, който съдържа присъединяване на Общността към целите, преследвани от Общото споразумение, както и с член 234, алинея 1, който разпорежда, че правата и задълженията, които произтичат от конвенциите, сключени преди влизането в сила на Договора, и по-специално на многостранните конвенции, сключени с участието на държавите-членки, не са засегнати от разпоредбите на Договора.

14. Общността е поела – постепенно по време на преходния период и в тяхната цялост при изтичането на срока му, по смисъла на членове 111 и 113 от Договора – функциите, които са характерни за митническата и търговската политика.

15. Държавите-членки, като присъждат компетенции на Общността, подчертават желанието си да я обвържат със задължения, сключени по силата на Общото споразумение.

16. От влизането в сила на Договора за ЕИО, и по-специално след въвеждането на общото външно мито, прехвърлянето на компетенции, намесено в отношенията между държавите-членки и Общността, беше конкретизирано по различни начини в рамките на Общото споразумение и беше признато от другите договарящи страни.

17. По-специално, от този момент нататък, Общността, като действа посредством своите собствени институции, се е проявила като партньор в преговорите за митата и като страна по всякакви споразумения, сключени в рамките на Общото споразумение, в съответствие с разпоредбите на член 114 от Договора за ЕИО, който постановява, че споразуменията за митата и търговията „са сключени от името на Общността”.

18. От това става ясно, доколкото по силата на Договора за ЕИО Общността е поела компетенции, които преди това са упражнявани от държавите-членки в областта, регулирана от Общото споразумение, че разпоредбите на това споразумение имат за цел да обвържат Общността.

19. Освен това, следва да се проучи дали разпоредбите на Общото споразумение пораждат, за гражданите на Общността, правото да се позовават на него пред Съда, с цел да оспорят валидността на даден акт на Общността.

20. За тази цел е уместно да се вземат предвид духа, общата схема и условията на Общото споразумение.

21. Това споразумение, основано, по смисъла на преамбюла, на принципа на преговорите, водени на „базата на реципрочност и взаимни компромиси”, се характеризира с голямата гъвкавост на своите разпоредби, и по-специално на тези, които се отнасят до възможностите за дерогация, до мерките, които могат да бъдат вземани при наличието на изключителни трудности и до уреждането на спорове между договарящите страни.

22. Следователно, по смисъла на член XXII, параграф 1, „всяка договаряща страна разглежда с разбиране и предоставя адекватна възможност за консултации относно такива постъпки, каквито могат да бъдат направени от друга договаряща страна относно какъвто и да било въпрос, засягащ действието на това споразумение”.

23. По силата на втория параграф от същия член, „договарящите страни” – това наименование визира „договарящите страни, които действат съвместно”, както е уточнено и в член XXV, параграф 1 – „биха могли да се консултират с една или повече договарящи страни по въпрос, по който не е намерено задоволително решение посредством консултациите, предвидени в параграф 1”.

24. В случая, когато дадена договаряща страна счете, че „компромис, който, за нея самата, пряко или непряко произтича от настоящото споразумение, се окаже отменен или накърнен, или че осъществяването на една от целите на споразумението е накърнено поради този факт”, *inter alia*, „че друга договаряща страна не изпълнява задълженията, които е договорила по смисъла на настоящото споразумение”, член XXIII регулира подробно мерките, които заинтересованите страни или договарящите страни, които действат съвместно, могат или трябва да вземат по отношение на една такава ситуация.

25. Тези мерки обхващат, за уреждането на споровете, в зависимост от случая, постъпки или писмени предложения, които „да бъдат разгледани с разбиране”, проучвания, евентуално последвани от препоръки, консултации или решения на договарящите страни, включително това да се оправомощат някои договарящи

страни да преустановят, по отношение на други страни, прилагането на каквато и да е отстъпка или друго задължение, които произтичат от Общото споразумение, и най-накрая, в случай на такова преустановяване, възможността за засегнатата страна да денонсира това споразумение.

26. В крайна сметка, когато на основание на даден ангажимент, поет по силата на Общото споразумение или на дадена отстъпка относно определено предпочитание, някои производители претърпяват или има риск да претърпят сериозна вреда, член XIX предвижда възможността дадена договаряща страна едностранно да преустанови ангажимента, както и да оттегли или промени отстъпката, било след консултации съвместно с всички договарящи страни и, при липсата на споразумение между заинтересованите договарящи страни, или дори ако въпросът е неотложен, временно без предварителни консултации.

27. Тези фактори са достатъчни да покажат, че поставен в такъв контекст, член XI от Общото споразумение не е в състояние да породи, за гражданите на Общността, правото да се позовават на него пред Съда.

28. Следователно валидността на Регламенти № 459/70, № 565/70 и № 686/70 на Комисията не може да бъде засегната от член XI от Общото споразумение.

По съдебните разноски

29. Разходите, направени от правителството на Кралство Нидерландия и от Комисията на Европейските общности, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване, и че с оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша пледоариите на страните и на Комисията на Европейските общности;

след като изслуша заключенията на генералният адвокат;

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално членове 110, 113, 177 и 234 от него;

като взе предвид Общото споразумение за митата и търговията, и по-специално членове XI, XIX, XXII, XXIII и XXV от него;

като взе предвид Регламент № 459/70 на Комисията от 11 март 1970 г. (ОВ L 57, стр. 20);

като взе предвид Регламент № 565/70 на Комисията от 25 март 1970 г. (ОВ L 69, стр. 33);

като взе предвид Регламент № 686/70 на Комисията от 15 април 1970 г. (ОВ L 84, стр. 21);

като взе предвид Протокола относно Статута на Съда на ЕИО, и по-специално член 20 от него;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности,

Съдът,

като се произнася по въпроса, поставен от Collège van Beroep voor het Bedrijfsleven в съответствие с решението, постановено от тази юрисдикция на 5 март 1972 г., реши:

1) Валидността, по смисъла на член 177 от Договора за ЕИО, на актовете, приети от институциите, може да бъде преценена по отношение на дадена разпоредба от международното право, когато тази разпоредба обвързва Общността и е от естество, което поражда за гражданите правото да се позовават на нея пред Съда.

2) Тъй като член XI от Общото споразумение не поражда такъв ефект, валидността на Регламенти № 459/70, № 565/70 и № 686/70 на Комисията (ОВ L 57, стр. 20; L 69, стр. 33, L 84, стр. 21) няма да бъде засегната от тази разпоредба.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 декември 1972 година.

Подписи